

QUAN LES COSES ES FAN BÉ

David Céspedes
PERIODISTA ▶ dcespedes@epi.es

La història del Girona FC a Segona Divisió sembla consolidar-se. Pocs eren els que confiaven que, després de l'ascens, l'equip aconseguiria mantenir-se en aquesta categoria. És clar que ha costat, i molt! i que si no hagués estat pel gol de penal de Kiko Ratón

en el darrer partit de la temporada passada ara no seríem on som. No només és la vessant esportiva. El que realment és important és el canvi social. Això és el que veritablement és el més difícil d'aconseguir. I, de moment, crec que els seus directius van per bon camí. El camp comença a fer goig i dissabte passat davant del Salamanca es van superar els 7.000 espectadors. La clau és convidar a la mainada. A poc a poc s'està creant un

ambient i un clima que feia anys que no es veia. La mainada, que és el futur, arrossega els pares. Tot club necessita una massa social i tot i que els gironins som de la manera que som -influenciats en els sentiments per altres equips (quant de mal ha fet el Barça en aquest sentit!) - a poc a poc es va consolidant un projecte tant esportiu com social que tindrà continuïtat en el futur. Quan les coses es fan bé... s'han de dir.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

Catalunya «respon» ERC a les urnes

IZASKUN FERNÁNDEZ URIBE. GIRONA.

Després de la garrotada electoral d'ERC, urgeix una seriosa reflexió interna per tractar de dilucidar a què és deguda aquesta falta de confiança que electors, simpatitzants i fins i tot militants, han mostrat en les eleccions al Parlament de Catalunya. La pèrdua de vots independentistes i l'espectacular ascens d'una força política de dreta, i podríem denominar-la «espanyolista», convida a pensar que el radicalisme que defensava ERC no agrada, d'alguna manera, als ciutadans catalans. El seu discurs semblava oblidar que Catalunya no té un sistema industrial endogàmic i que moltes empreses i persones treballen per fora dels límits d'aquesta autonomia, i que flac favor feia a tots els que, per una o altra raó, han de relacionar-se i comerciar amb ciutadans d'una altra comunitats. L'única cosa que han aconseguit, vist des de fora, ha estat crispant l'ambient i crear una situació de menyspreu cap a tot el que «faci olor» de català, propiciant per una pèrdua del tan característic «seny» per part de dirigents d'ERC, llegeixi's Puigercós, Carod-Rovira... Amb la que està caient, seria més pràctic que donessin un gir a la seva radical i excloent política, si és que de debò volen el millor per a Catalunya i no existeixen altres desconeguts interessos per «conservar la cadira».

Diàleg entre la fe i la raó? No interessa

JOSÉ MORALES MARTÍN. PALAFRUGELL.

La insistència amb què Benet XVI encoratja el diàleg entre la fe i la raó per configurar una societat basada en el respecte a la dignitat de la persona no és una casualitat, és un fet innegable. Forma part d'una emergència antropològica i també educativa, utilitza la

psicologia de l'anunci. El Papa ho ha dit amb insistència en la seva recent visita a Santiago de Compostel·la i Barcelona, i ho ha tornat a repetir de manera bella i precisa en l'Exhortació Apostòlica *Verbum Domini*. Extracta d'una específica contribució de la proposta cristiana a un món que moltes vegades sent Déu com a superflu i estrany, i en conseqüència l'home com un viatger sense sentit, matèria per a l'enginyeria social dels poderosos de torn.

També està clar que no es dona una resposta intel·lectual coherent, ans al contrari, s'utilitza la desqualificació i, quan no, l'insult. Això demostra que hi ha sectors, fins i tot entre els mateixos governants, que no estan disposats a permetre que es doni un clima de serena resposta pública de la fe als interrogants avui plantejats. Sens dubte hi ha un mar de fons que pretén arrossegar cap al seu interior qualsevol element que s'oposi a la construcció social plantejada i aprovada als despatxos dels enginyers socials, aquí hi són «les lleis del Parlament» no les de la raó ni les del dret natural, aquí hi ha la planificació social a costa de la vida humana, etc.

Benvinguts a la festa

HAMA DIAWARA SIMAKHA. CASSÀ DE LA SELVA.

Voldria aprofitar aquesta secció del diari per convidar-vos a tots i a totes a la festa que farem el proper dia 4 de desembre a les 8 del vespre al pavelló esportiu de Cassà de la Selva. Celebrarem el 50è aniversari de la independència de Mauritània, un país poc conegut que us volem apropar gràcies als nous vinguts d'aquelles terres. Podreu tastar la seva gastronomia, escoltar la música de les terres africanes, contemplar una desfilada de vestits típics de la zona i d'altres... Darrerament es parla molt d'integració, per això defenso el coneixement mutu de les tradicions i de les festes, perquè conèixer suposa apropar els po-

bles, enriquir-se del patrimoni cultural d'altres terres, en definitiva, un agermanament. A la vida hem d'anar sumant experiències i desitjo que aquesta sigui una més. Si voleu, per un moment, fer un viatge a un país africà, veniu a la festa. Per això us obro la porta del meu país i de la seva gent.

Més enllà d'un «Bed&Breakfast»

PERE BOSCH RUIZ. BANYOLES.

A vegades un dissabte qualsevol et canvia la vida. Quan algú, sabent que estàs en un mal moment personal, et regala unes entrades per anar al concert d'un grup «nou»: Els amics de les arts. I aparquem i entrem i sona la primera nota i... Alguna cosa s'il·lumina dins meu: «Déu meu!». Quina energia que transmeten, quina música més fresca, quines lletres més sinceres, quines ganes de buscar el planeta piruleta, quina frescor en els diàlegs entre cançons, brutal el *Contamines* i totalment verídic el *Vermell o bordeus*. Però s'acaba el concert i continuen les sorpreses, tones de paciència i humanitat, diàlegs amb tothom, signant a tots el disc, la xapa, la samarreta. Perquè Amics, vosaltres no ho sabeu però a molts en alegreu/cureu l'ànima, sou millor que el Prozac. Teniu raó quan diueu que hi ha amics de la bicicleta i de les motos i potser durant un temps de les arts però ara el que hi ha són quatre amics fent art. Només us vull dir: Gràcies, moltíssimes gràcies (no canvieu mail)

DdG FE DE ERRADES

El Centre d'Atenció i Seguiment Teresa Ferrer el gestiona la Xarxa de Salut Mental de l'Institut d'Assistència Sanitària i es troba a Girona, no a Banyoles, com publicàvem dimarts a la pàgina 23.

POTSER ÉS LA MORT

Estava escoltant la ràdio. Una entrevista. No recordo de què parlaven. De sobte, es va sentir el plor d'un nen procedent d'una de les habitacions de la casa de l'entrevistat. L'entrevistador va fingir no haver-lo sentit i va fer la següent pregunta. De seguida, va sonar el soroll d'una porta en ser tancada. Vaig pensar que en la representació de la vida que és un programa de ràdio s'hi cola a vegades la vida. Si jo hagués estat l'entrevistador, hauria abandonat el guió per descobrir de qui era el nen (o la nena), quina edat tenia, per què no era a aquelles hores al col·legi.

Sempre escolto la ràdio atent a qualsevol anomalia per la qual aparegui la vida. D'aquesta manera miro també la tele. No fa gaire, en un informatiu televisiu, un famós periodista entrevistava una política. En un moment donat, l'entrevistador va fer un gest estrany, difícil d'interpretar. El realitzador del programa va punxar immediatament la càmera de la política, furtant-nos la cara del periodista. Passats uns segons, aquest va interrompre la seva entrevista i, dirigit-se als espectadors, va demanar perdó pel gest que acabava de realitzar.

No intentava fer cap senyal a la nostra entrevistada -va afegir-, és que he sentit un dolor molt fort aquí (assenyalant-se el costat dret de la cintura).

L'entrevista va prosseguir, però per a mi havia perdut tot l'interès. M'havia semblat fascinant que la vida hagués interromput d'aquella manera (fent mal) un qüestionari tan ben planificat. Em vaig quedar, és clar, amb les ganes de saber si el periodista havia estat recentment operat o si havia patit un petit còlic en directe. En cas que n'hagués tingut el telèfon, l'hauria trucat aquella nit perquè m'ho expliqués.

No he perdut tampoc la confiança que un dia, al teatre, succeeixi alguna cosa que obligui els actors a abandonar el seu paper per incorporar-se en marxa a l'existència de veritat, com qui es llança d'un tren a cent per hora. Finalment, també espero que un dia, enmig de la vida real (del que anomenem vida real) s'obri una ferida, una bretxa, una m'aboqui a l'existència real. Potser una nafra sigui la mort.

Juan José Millás

Emili Piera

TRIPARTIT I GUIRIGALL

Vagi per endavant que el temps posarà cadascú al seu lloc, però a l'espera d'un balanç, aventurarem alguns judicis: el tripartit que va sostenir com a president José Montilla, va tenir com a imatge de marca el pit-

jor que es pot tenir en aquest país: eren rojos i catalanistes i, a més, es van trobar amb una crisi com una vaca brava viciada. Així que no puc coincidir amb **Enric Juliana** -habitualment tan lúcida- ni amb **Antoni Puigverd** -al qual llegeixo amb gust- quan assenyalen una suposada falta d'autoritat original del govern Montilla per la raó que el PSC havia obtingut menys vots que CiU. Segons aquesta regla de tres, els socialistes mai no podrien governar Galícia (o Canàries) ja que han de repartir-se els seus caladors amb el Bloc (o CC) i sempre tenen menys vots que el PP, partit únic al seu camp.

Així que ni la lleialtat habitual d'Iniciativa, ni la manera de procedir habitualment esbojarrada d'ERC, expliquen l'abasiu procés que va corroir la marca tripartit fins al blanc de l'os. El massís de la raça (Juliana) va trobar en la reforma de l'Estatut l'excusa per fer com que escometien (amb tota

l'artilleria) contra els enemics de la unitat nacional, però amb el mall colpejant **Zapatero**. «Antes roja que rota», deien els franquistes, però les vint famílies que posseïen Espanya ja han decidit que tant és trencada però enganxada: ens veiem a Brussel·les. No tinc elements ni dades per a un judici global sobre els dos tripartits, la impressió que em van causar era mediocre.

I ara, un detall de psicologia política recreativa: en les seves sabatines contra el tripartit, la dreta espanyola i la catalana coincidien en els qualificatius (amb els ajustos lingüístics que procedeixen): galliner, desgavell i, sobretot, guirigall. El tripartit era el guirigall, encara que no ens deien per què, n'hi havia prou amb la impressió, res de crítica de l'acció de govern, Nostàlgia del comandament únic? Ni que els governs de CiU fossin els de **Roosevelt**. De totes maneres, enhorabona i que sigui a fi de bé.